

ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Chr. Hansen) kunde faa det Indtryk, at det her kun drejede sig om Børnene af de 31 Forældre, som have indsendt Andragendet. Jeg har udtalt, hvad Tidenden sikkert vil vise, at det gælder alle Børn, der ere anbragte paa Døvstummeskoler. De 31 Forældre, der have indsendt Andragendet, søge ikke alene for deres egne Børn, det er ikke engang sikkert, at netop de Børn kunne komme i Betragtning her, men det er Mennesker, der ere interesserede i, at fattige døvstumme Børn kunne komme til deres Hjem i Ferierne. For øvrigt vil jeg, naar der nævnes fattige Børn, sige, at Staten paa dette Omraade er optraadt overordentlig human overfor dem, idet den har taget hele Opdragelsen i sin Haand. Den, der efter i en tidlig Alder at være anbragt paa en Døvstummeskole vender tilbage til sit Hjem, er efter de nye Metoder, der anvendes paa Døvstummeskolerne, saaledes opdraget og oplært, at der næsten ikke er den Stilling, hvor det gælder om Færdighed, han ikke er i Stand til at overtage. De, der udgaa fra disse Skoler, ere ogsaa saaledes oplærte, at man kan tale med dem, idet de kunne se, hvad man siger. Alt dette naas, uden at Forældrene have nogen som helst Udgift deraf. Derfor er det naturligvis ikke sikkert, at alle humane Hensyn ere fyldstgjorte. Et Hensyn har for Finansudvalget været ret afgørende, og det er Hensynet til den Kendsgerning, at hvor godt disse stakkels Børn end kunne have det paa Døvstummeskolerne, savne de Tilknytning til Hjemmet, savne deres Forældre og Søskende, savne de Stuer, hvor de have vandret som smaa Børn. Dem kunne de ikke undvære, dem maa de have, det er en Livsbetingelse, og derfor have vi henstillet til Ministeren at hjælpe disse fattige Børn til at komme hjem saa ofte, som det overhovedet findes forsvaret, set fra Skolens Side. Jeg giver altsaa den højtærede Minister fuldstændig Ret i, at det her naturligvis ikke blot drejer sig om Børnene af de 31 Forældre, men om alle fattige døvstumme Børn.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Udvalgets Indstilling Nr. 1

vedtoges enstemmigt med 63 Stemmer.

Udvalgets Indstilling Nr. 4

vedtoges enstemmigt med 67 Stemmer.

Til Forhandling sattes derefter de *Ministeriet for offentlige Arbejder* vedrørende Indstillinger, nemlig Nr. 2, 3, 8 og 12, Betænkningens Nr. 32, 34, 60 og 73.

Ordføreren (Kr. Jensen): Det første af de Andragender, som ere henviste til Ministeren for offentlige Arbejder, er Andragendet under Nr. 32 i Betænkningen. Det angaar 3 Kontorbude ved Statsbanerne, som søge om et personligt Løntillæg. I Henhold til Lønningsloven af 1903 ere de rykkede op fra Portører til Kontorbude, men fik ikke deres Anciennet med fra Portørstillingen til Kontorbudstillingen, og da saa den nye Lønningslov kom 1908, skete der det for disse 3 Mænd meget uheldige, at Kontorbudene bleve satte i samme Lønningsklasse som Stationsbude og Portører. Det vil med andre Ord sige, at de i Virkeligheden bleve satte tilbage til den Klasse, hvorfra de vare rykkede op. Der ved mistede de den Fordel, som laa deri, at Kontorbudstillingen var lønnet højere end Stillingen som Portør og Stationsbud, og de tabte tilmed den Anciennet, som de havde ifølge deres oprindelige Stilling som Portører og Stationsbude. Derfor mene de, at der er sket dem Uret, men denne Uret, hvis man tør kalde den saaledes, er naturligvis ikke foregaaet med Villie fra Lovgivningsmagtens Side. Jeg antager, at man, da Lønningsloven i 1908 blev vedtagen, ikke havde saadanne Tilfælde for Øje. Den ene af disse Mænd, som har tjent i mange Aar, staar nu paa det samme Lønningsstade, han vilde have staaet paa, om han kun havde tjent i 4 Aar som Stationsbud eller Portør. De to af de paagældende Ansøgere tabte ikke noget ved at blive rykkede tilbage, men den tredje, som havde den lange Tjenestetid bag sig, tabte betydeligt derved, og for at raade Bod paa dette blev der tilstaaet ham et personligt Tillæg. Nu mene disse 3 Andragere, at de have Krav paa et personligt Tillæg, og det kunde der vel i og for sig ikke være noget til Hinder for. Da vi forhandlede Sagen med den højtærede Minister i Finansudvalget, stillede han sig ret velvilligt overfor disse 3 Kontorbude, men Svagheden ved Sagen er, at det er usandsynligt, at disse 3 skulde være de eneste af denne Art i alle Etater, og vi kunne være overbeviste om, at efter at disse 3 Kontorbudes Krav ere imødekomne, vil det strømme ind med Andragender fra alle dem, hvem det efter Lønningsloven af 1908 er gaaet nogenlunde paa samme Maade.